

νοια. Έννοείται, δεν θα πήγαινα αν μοίλαρε άλλου.

— Ναι, είσαι πολύ φρόνιμη κορίτσι ! Όλα τα φρόνιμα κορίτσια, βλέπεις, πάνε με νέους στα ζαχαροπλαστεία...

— Μά, μπαμπά !... Τη στιγμή που καταλαβα πως είχε να μου κάνει μια τιμή πρότασι...

— Άς τα, άς τα ! Μόνο λέγε, τί σου είπε :

— Έδώ η Εύτυχια έδωσε μια περιλήψη της ομιλίας της με τόν 'Ορέστη. Έλεγε την πρότασι που της έκανε εκκλησία και έασερα, και τα έμπόδισαν που έδωσε αυτή για ένα τέτοιο γάμο — την αντίστασι των γονέων του, την ανάγκη που την είχε η οικογένειά της κλπ. Έλεγε ακόμα πως της τ' άντικειναν όλα εκείνος — οι γονείς του ήταν δική του δουλειά, στην ανάγκη θα την εκπαιρνε να ζήσουν χωριστά, γά την οικογένειά της στο εξής θα έφροντιζε αυτός, κλπ. και τέλος πως ετό ζήτημα έμεινε έτσι, γιατί ούτε ναί το έλεγε, ούτε όχι.

— Δηλαδή, έξηγησες, έγω το έλεγα πως δεν μπορεί να κάμω τέτοιο γάμο. Έσκόπευα όμως να ρωτήσω και σ'ε, Γατί... τί έρεει ένα κορίτσι από τέτοια πράγματα ; Σεις μοίλαρε να το βρήτε... συμφερούκω.

— Κι' αν το βρούμε, τ'ον παίρνεις ;

— Τ'ον παίρνω. 'Ο νέος είνε πραγματικώς καλός. Γι' αυτό είμαι θέλαιν.

— Όποτε τώρα... περιμένεις τί θα σου πούμε μεις για να το άπαντήσης ;

— Δεν έχω ανάγκη να το άπαντήσω έγω.

— Α ! μήπως θέλεις να πάμε να τ'ον βρούμε μεις ;

— Όχι. Έκείνος, πιστεύω, θαρρήθ να ε'ς βρή.

— Αυτό έπρεπε να κάμω πρώτα ! 'Όχι να σ'ε τραβήξω σ'ε ζαχαροπλαστείο...

— Μά ήθελε να μάθω την ιδέα μου. 'Αν τού έλεγα πως ε'ν μ' άρεσει, πως δεν τ'ον θέλω ;...

— Άλλά σ'ε το έλεγε πως σ' άρεσάν...

— 'Όχι ! 'Όταν με ρώτησε και γι' αυτό, το έλεγα απλά πως δεν μου είνε αντιπαθηκός. Πιστ' άλλο !

— Και κοίταξες πως, για ένα κορίτσι, αυτό είνε λίγο ;... Τό ξέρεις λοιπόν πως άφισο που θα λ'ας στο γραφείο, αυτός μπορεί να σ'ε κάνει διτ θέλει ; 'Εγώ σ'ον πρότεινα γάμο, θα σ'ον πλ... Ναι, μά πολύ ασχημα το σκέπτεσαι ! Δεν έχωμε τίποτ' άλλο, παρά να σ'ε κάμω να χάσης τη θέα σου. Γιατί, έννοεις πολύ καλά, στού Σαββίη δεν έχει να ξανακάσ ;

— Ω !...

— Τι κάω ;... Αυτό που σου λέω !

Δεν μπορείς γάχος πια προτιμάμενο και να κάμω σ'ον μαζύ του σ'ε μια κάμαρα, ένα νέο που σ'ε έγγραψε ποίημα, που έλεγε πως σ' αγαπάει και σ'ον έσκόπευε γάμο. Αυτό έγω δεν τα σηκώνω !...

— Μα, Χρήστο μου, έλεγε έδω η μητέρα (που δεν της άρεσε καθόλου να χάση τη θέα της η Εύτυχια) : σ' αυτό, μου φαίνεται, δεν έχεις δίκιο. 'Η Εύτυχια έφερε να κρατήσει τη σέση της. Τί θα πη πως της έρωτευνε γάμο ; 'Ας την πάρη πρώτα. Πώς θα τ'ον άφήση να την άγγιξη ; Μά ούτ' εκείνος, πιστεύω, δεν θα τοίμωσιν. 'Αν είχε τέτοιους σκοπούς, θα φανόταν άτ' την άρχή. 'Όχι, δεν είνε τέτοιος άδωτος ο 'Ορέστης. Τό κάτω-κάτω, άς πη πάει στη δουλειά της, μ' άμα ιδή πως είνε κίνδυνος, άς φύγη. 'Όχι έτσι, μ' ένα φόβο μόνο, να χάση το κορίτσι... τό χαλάω τ'ον της !

— Δεν τ' ακούω έγω αυτά, ά ποκώθηκε ο Χρήστος. Οι άντρες έζωρουμε τούς άντρες καλύτερ' από ε'ς. Μου κακοφαίνεται που συνέβη αυτό. Μά η Εύτυχια δεν μπορεί να ξαναπάη στού Σαββίδη. Θα της βρω έγω άλλο γραφείο. 'Αν καήθηκε και λίγες μέρες, δεν χάθηκε ο κόσμος. Άλφιο το πρσι θα πάω έγω, να πω τού Σαββίη να βρή δακτυλογράφο.

— Α ! ναί θα πω π'ς για πού λόγμ με άποστήσεις ;

— Δεν έχω ανάγκη. Θα τ'ον πω ένα άπομ'ήποτε ψήμα. Νά, πως ε'σαι άδύνατη, άναμική κι' ο γιάρος έλεγε να ξενομαρτύης λίγον καρδ.

— Μά, Χρήστο...

— Δεν ακούω, έλτε ! Σιωπή ! 'Ετσι θα γίνη ! 'Εγώ διεψήνω τό σ'ετι μου !

Σιωπασαν. 'Ετσι θα γινόταν. Στο τέλος κούβος πάντα η θέληση τού κ'ω. Χρήστου. 'Ηταν νέος.

— Καλά, ήλτε σ'ε λίγο η μητέρα 'Ας ιδούμε όμως τώρα και το άλλ.

Γιατί δεν μπορεί να γίνη αυτός ο γάμος ;

— Μά δεν άκουσες ; ε'ιτε ο κ'ω. Χρήστος. Σ' αυτό έμ' έντελώς σύμφωνος με την Εύτυχια. Δεν πρόκειται τώρα για τη δούβεια που ε'ιτε στο σπίτι. Τά κορίτσια πρέλει να φεύγουν κι' οι γονείς άς τα βάλουν άπως μπορούν. Πάλι θα ζούσαν... κουστό-στυρά, θα ζούσαν με... 'Αφ'νω τώρα που με με άποστήριζαν οι Παταζώηδες, γιατί κι' αυτό τό ποτεμ. Μά ε'ιτε τ' άλλο.

— Ποδ' άλλο ;

— Πού κι' έγώ είμαι περιήματος. Δεν θα καταδεχτώ ποτέ να μου πουν πως τούς πήρα τ'ον παλιού τους. 'Ο γιός τού Παταζώη δεν ε'ιτε για μ'ς. Οι δικοί του, είμαι δέβαιος, δεν θα μαναν ποτέ με την εύχρηστη τους τέτοιο γάμο. Αυτοί θέλουν πρσις και τ'έσας. Δεν θα έπωφελήθω από τό αίσθημα, από την τρέλλα ενός παιδιού, γά να καλοπατήρνω την κόρη μου και να γατσώσω ίσως κι' έγω. Αυτά ε'ν τα κάνω. Δεν πάνε στην χαρακτήρα μου. 'Αν ήταν ένας καλός νέος της στυράς μας, γά κερδήεις τέσσερες-πέντε χιλιάδες τό μήνα, να συννο-φείη κι' η Εύτυχια, οτι κ'ρδείς με την έγγρασα της, μάλιστα, με την καρδιά μου ! Και να μ'ην ήθελαν οι γονείς, δεν θα μ' ένωσαν τόσο. Δεν θα μπορούσε να μου πη κανένας τίποτα. Νά, πως, όταν τη ζήτησε ο 'Αντρέας ; Κέρδεις λίγα, ύδισον χιλιάδες ; δεν έφταναν. 'Αν κερδ'ες όμως κάτι παραπάνω, δεν θα γινόταν ; Μά με τούς Παταζώηδες... ά, τό πράγμα άλλωστε ! Ε'ιτε πλούσιος, έχουν σπίτι δικό τους, ο 'Ορέστης είνε μοναχογιός...

— Καλά, τ'ον έσκ'ν. έδω η μητέρα, αυτά τα είπαμε. Κι' έγώ δεν θαδεια να μητ' η Εύτυχια σ'ε έα σ'ατι που δεν θα την δέχονταν με την καρδιά τους. Όποτε να γίνη α'ία να χωρίση ο γιός άτ' τούς γονείς του, που δεν έχουν άλλον. Μά... για να ιδούμε. 'Αν θέλουν κι' εκείνοι αυτόν τό γάμο ; 'Αν δεν τ'ον νοήση γά πρσις και γά τ'έσας ; 'Αν πουν : 'Αυτήν θέλει ο γιός μας, άφήν άς πάρη ; 'Αν δεν κυτάρουν παρ'ε φρόνησι και τιμή ; 'Αν άγαπήσουν, έπ'ι τέλους κι' αυτοί την Εύτυχια ; Πρώτη φορά συμβαίνει ;

— Α, ναί, έλεγε ο κ'ω. Χρήστος.

— 'Αν ιδώ και πεσθώ, πως τό θέλουν με την καρδιά τους κι' οι γονείς... άν έρθη να με βρή, όχι ο 'Ορέστης, παρ'ε ο πατέρας τού Ι-δίου, να μου ζήτηση την κόρη μου γά τό γιό του... να μου πη ε'ατήν άγαπά, αυτήν θα πάρη... ά, τό πράγμα πάμ'ι άλλαξε ! Μά ε'ν τό πιστεύω... 'Ακουσες ; Τίποτα δεν τούς ε'ιτε ακόμα ο κ'ωρος. Για, άς τοίμωχη να τ'ον πη, να ιδή ο ρο μ π α τ σ ι ν α που έχει να φέρη...

— Μά δεν τό ξέρουμε...

— Πάλιν καλά, δεν τό ξέρουμε ! Τί θέλεις λοιπόν να κάμουμε ;

— Να περιμένουμε ως να τό μά-θουμε.

— Μπράβο ; ! Και πούς μ'ς έμπο-δίζει ; Να περιμένουμε όσο θέλεις. Κι' ένα χρόνο μαζά. Μήπως πρόκειται να παντρεύουμε α'νω την Εύτυχια με άλλον ; 'Εδω θα είνε, έλπίστω. Κι' άν τυχόν έρθη να τη ζήτηση ο γέρο-Παταζώης... χαλάει τον ! 'Ε, Εύτυχια ; ε'ε λέω καλά ;

— Καλα, ψάδ'ος η Εύτυχια.

— Αουάν, τίποτ' άλλο, τα είπαμε. Άφισο στού Σαββίδη θα πάω έγω. 'Ε-σ'ον θα καθήσης στο σπίτι σου. Και καληνύχτα ! Πάω να πλαγιάσω, γιατί ε'ιμαι πολύ κουρασμένος.

Ο κ'ω-Χρήστος μ'ηρς στην κάμαρά του. (Δεν ήταν και τόσο κουρασμένος, μά δεν ήθελε να παραταθ'ε μια συζή-τησης που τ'ον φανόταν περσιτή). 'Η γυναίκες έμειναν μόνες.

— Για π'ες μου τώρα, κυρία, ε'σ'ον... έλεγε η μητέρα στην Εύτυχια σ'ατά αυτά που ε'ις μπορούσιν στον πατέρα σου, ε'ιτε δ'η η αλήθεια ;

— 'Η Εύτυχια θυμήθηκε τό και' έγώω και κοκκίνασε.

— Γιατί ; Έκαμε. Νομίζεις πως έ-κρυφα τίποτα ;

— Νά σ'ον πω... Αυτός σ' αγαπάει...

— Ε'σ'ον αγαπάς ;

— Όχι, μη φοβάσαι. 'Αν δεν ε'ιτε να γίνη αυτό, δεν θα με νοιάση καθόλου, μά καθόλου. 'Αντιπαθηκός ε'ι. Δεν μου ε'ιτε ο 'Ορέστης. Θα τ'ον έπαρνε εύχρηστος. Άλλά όσο γά να τ'ον άγαπώ... ά, είμαι πολύ μακριά ά-κόμα !

— Τό θέλεις όμως...

— 'Ε, καλά ! και πούς στυράς ε'ε θέλει τό ρος του ; 'Αλλά ε'σι, όπως ε'ιτε κι' ο μπαμπάς. 'Όχι να τ'ον χωρίσω άτ' τούς δικούς του, άτ' τό σ'ετι του. Αυτό δεν θα τ'έβαινα ποτέ.

— Άλλη θα τ'έβαινε τρέχοντας... (Ακολουθεί)

— Αυτό έπρεπε να κάμω πρώτα, όχι να σ'ε τραβήξω σ'ε ζαχαροπλαστείο.